

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

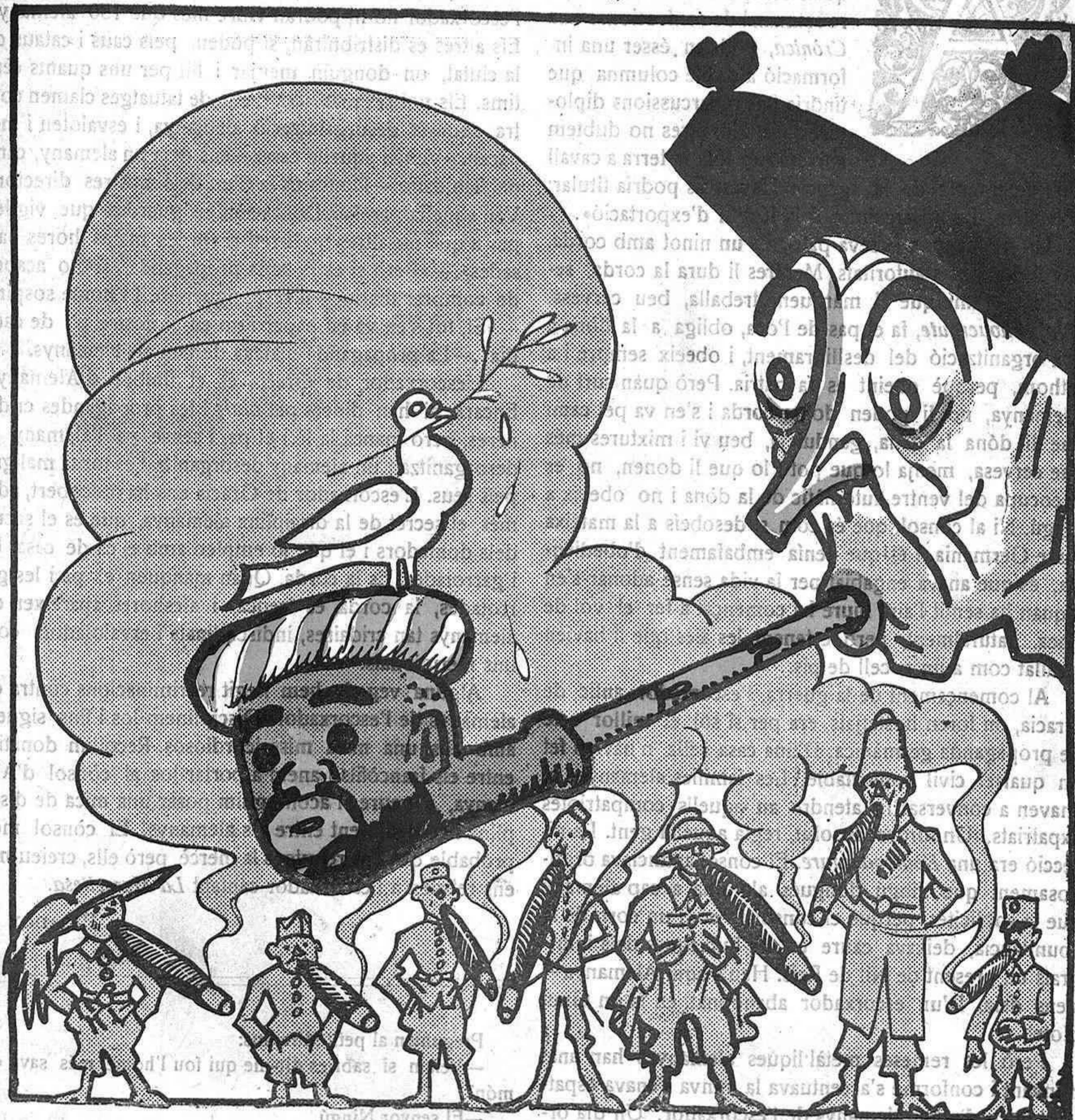
Núm. 1973 — Anys XXXVIII

BARCELONA 20 D'OCTUBRE DE 1916

PERIODIC HUMORISTIC IL·LUSTRAT

10 cèntims — Atrassats: 20

EL PERVINDRE DEL POBLE ESPANYOL

—Acabada la guerra, no'm tocarà fer sinó això.

Sense corda

QUESTES divagacions amb les quals complirem el nostre deure setmanal de confeccionar una *Crònica*, podrien ésser una informació a doble columna que tindria fins repercussions diplomàtiques. Nosaltres no dubtem

correrà per tota la terra a cavall d'un telegrama de la agencia Havas. Es podria titular: «Els alemanys a Barcelona, o la Kultur d'exportació».

Un alemany a la seva patria és un ninot amb corda, que li donen les autoritats. Mentres li dura la corda, segueix el camí que li marquen, treballa, beu cervesa, menja *choucroute*, fa el pas de l'oca, obliga a la dona a una organització del deslliurament, i obeeix sempre i a tothom, perquè obeint es fa patria. Però quan surt de Alemanya, no li poden donar corda i s'en va pel camí que li dóna la gana, ganduleja, beu vi i mixtures més que cervesa, menja lo que pot i lo que li donen, no es preocupa del ventre automàtic de la dona i no obeeix a ningú. Ni al cònsol, que és com si desobeís a la mateixa mare Germania. I és que tenia embafament d'obediència, és que anava engabiada per la vida sense adonar-s'en i quan ha sentit l'aire lliure ha començat a fer el vol de l'oca, naturalment, però estenent les ales que li havien retallat com a un auell de pis.

Al començament de la guerra, l'escorxador antic de Gracia, on foren hostatjats, era per si sol el millor acte de propaganda germànica. D'una casa vella, n'havien fet un quartel civil confortable. Les famílies alemanyes hi anaven a conversar i a atendre an aquells compatriotes expatriats. Un ordre absolut, regia aquella gent. La direcció era una *Komandanture*. El cònsol anunciava orgullosament que ningú dongués almoïna a cap alemany que la sol·licités, perquè el consolat, com un corn de la abundància, deixava caure en les butxaques dels inigrants un present de Nit de Reis. Heu's-aquí Alemanya—s'ens deia. D'un escorxador abandonat en fa un Gran Hotel.

Però les remeses metàl·liques alemanyes han anat minvant i conforme s'accentuava la minva s'anava espatllant la corda dels alemanys de l'escorxador. Un dia organitzaven, molt ben organitzada, una cacera de conills i gallines; un altre s'emportaven de l'escorxador bombetes elèctriques, se les venien i adquirien menjar i beure.

Perquè a Alemanya el pa seria pa K. K., però a l'escorxador tot lo que els hi donaven per menjar ho era de K. K. I endebades protestaven. La gent anava caient malalta, i marxava cap a les mines de Fígols, o bé formant escamots musicals, agafaven la carretera i anaven pels poblets recollint cèntims a canvi d'uns *lieders* o d'uns valsos. La desesperació fou tan incontenible que els portà fins al consolat. Allí cridaren, esvalotaren, nomenaren una comissió i quan baixaren els comissionats amb la resposta desencoratjadora del cònsol, xiularen, senyor, xiularen com uns llatins.

Ara, l'Estat alemany restringeix més els donatius i a l'escorxador no hi podran viure més que 150 alemanys. Els altres es distribuiràn, si poden, pels caus i cataus de la ciutat, on donguin menjar i llit per uns quants cèntims. Els pobres mariners plens de tatuatges clamen contra aquesta desorganització alemanya, i esvaloten i amenacen. «Veuen aquella casa?—ens deia un alemany, camí del Tibidabo.—Doncs és la d'un dels nostres directors. Veu aquella parella? Doncs són els guardes que vigilen per a que nosaltres no li retornem les males hores passades».—«Però si es fa tanta propaganda, si no acaben de comprar diaris»—li respongueren. I l'home sospirà:—«Sí, tot s'en va en paper i no en el nostre pa de cada dia».—La propaganda matava de fam als alemanys.

L'escorxador de Gracia és el timbre d'Alemanya. Encara hi han diners pel *bluff* i les propagandes cridaneres, però manca la fè i el pa, i sense pa l'alemany es desorganitza i un alemany desorganitzat es torna maligne pels seus. L'escorxador de Gracia ens ha descobert, ademés, el secret de la disciplina alemanya, que és el secret dels domadors i el que jo empleo amb el ca de casa. Pa i garrotades. Es la corda. Quan manquen el pa i les garrotades, la corda es trenca, i aleshores apareixen els alemanys tan cridaires, indisciplinats i esvalotadors com uns meridionals.

Alguna vegada hem llegit recriminacions contra els alemanys de l'escorxador. Disciplinem-los i fins siguem amb ells una mica misericordiosos. Recollim donatius entre els francòfils i anem a portar-los al cònsol d'Alemanya, a veure si aconseguim posar una mica de disciplina i comediment entre els alemanys. El cònsol molt probable que ens rebutgés la mercè, però ells, creieu-me, ens rebrien a l'escorxador cantant *La Marsellesa*.

PARADOX

Pregunten al petit Miranius:

—Veiam si sabries dir-me qui fou l'home més savi del món?

—El senyor Ningú.

—¿Com s'entèn?

—Sí, senyor. Jo, al menys, sempre ho he sentit dir: «Ningú ha nascut savi.»

Del Jardí dels humoristes

LA PREVISIÓ EN EL «SEGURO»

Una vegada era un pagès que's deia Marranxa, home molt previsor i molt prudent. Així que's va veure casat lo primer que va fer fou baixar a ciutat a enterar-se del què, del com i de quina manera respecte a això de les companyies asseguradores.

Tan entusiasmada va quedar, l'home, dels aventatges del «seguro», que's gastà un gabadal de diners en pòlices de tota mena: va assegurar la «quinta» del noi, que encara era al ventre de sa mare; va assegurar contra incendis la seva masia; va assegurar-se ell mateix contra els accidents de ferro-carrils; va assegurar la pisa i el cristall, la mula i el porc; i finalment va assegurar la vida de la seva dona. Carregat de documents, tot satisfet, se'n entornà al poble.

Al cap de pocs mesos, un dia se li va cremar el carro que tenia al mig de la era, a prop de un munt de palla.

—Pobres de nosaltres... ¿com ho farem sense carro? — exclamà la seva muller.

—No t'espantis— digué ell.— Jo rai, que ho tinc tot assegurat. Encara hi sortirem guanyant, perquè demanaré a la Companyia una indemnització crescuda; molts més diners de lo que valia el carro.

I efectivament, en Marranxa reclamà als asseguradors una quantitat exorbitant.

Davant la somma exageradíssima exigida per l'espabilat pagès ¿què va fer la Companyia? La Companyia preferí no entregar-li cap quarto i donar-li, en canvi,

un carro nou. Li va fer construir un magnífic carro i li envià.

El desengany d'En Marranxa fou molt gros, però com que no hi cabia apel·lació de cap mena, acceptà la indemnització acordada pels pèrits i pel gerent assegurador.

Però l'home, que ja havem dit que era molt prudent i molt previsor, aquell desencant no el pogué pair.

A les poques setmanes baixà altre cop a ciutat i es presentà a les oficines de la Companyia de «seguros».

—Déu los guard. Volia parlar amb el senyor Gerent...

—Passi, si és servit.

—Bon dia tingui.

—Què se li ofería?

—Venia a rescindir el «seguro» de vida de la meua dona.

—Com s'entén?

—Sí, senyor; aquí li torno la pòlica i deixem-ho córrer, perquè no estic disposat a pagar més primes.

—Però ¿i això?... per què?

—Perquè ja veig com ho arreglen vostès. Se'm va cremar el carro i en comptes de diners me van donar un altre carro nou...

—I bé... ¿què hi ha perdut vostè?

—Amb el carro, res; però demà se'm pot morir la Pepa, i vostès, en comptes dels mil duros, em voldran donar una altra dona... i... refuma de tafumet, per això sí que no hi passol...

ADELÍ

□————□

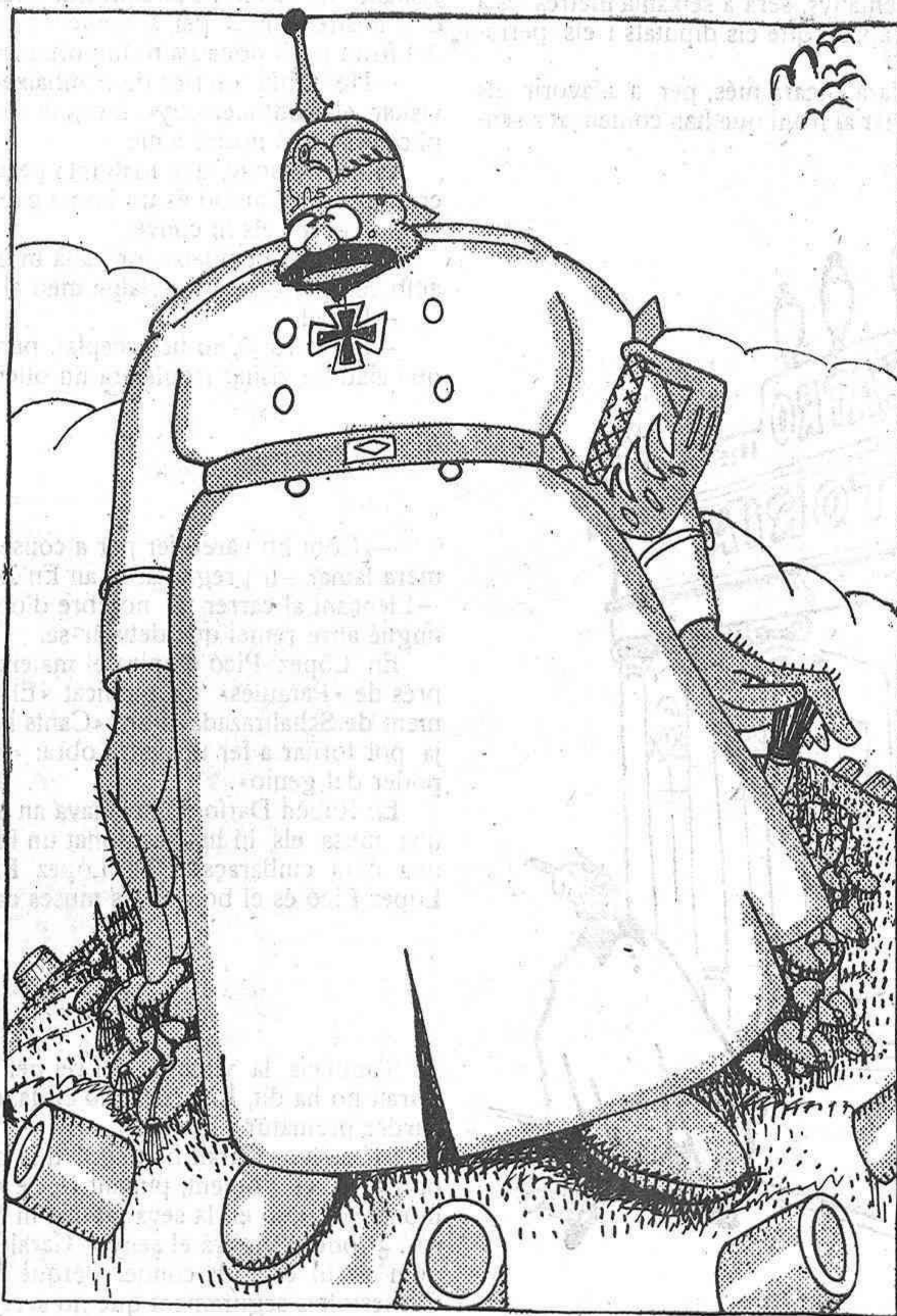
En un col·legi durant la lliçó de geografia:

—A ver, señor Calveras primero.

—Mande.

—Senyali'm en el mapa les fronteres de les principals nacions de Europa.

—A gust de qui?... dels francòfils o dels germanòfils?

FIGURES DEL NEUTRALISME

Von der Mella, Kaiser dels germanòfils espanyols

Viatges al front

La nostra crònica sobre els senyors que van al front ha desplaçat a uns quants amics que l'han trobada una mica irreverent, siguent agradosa en canvi a un popular ciutadà. Aquest ciutadà no és altre, i era de suposar, que el ciutadà Bastida. Vistes les facilitats que's donen per a visitar en caravana els llocs sants de la França, En Bastida ha pensat en organitzar un viatge col·lectiu a les trinxeres, oferint que la distancia a que arribaran els excursionistes, dels alemanys, serà a seixanta metres, és a dir, deu metres més aprop que els diputats i els periodistes.

La casa Bastida farà encara més, per a afavorir els veements desitjos d'anar al front que han començat a sen-

tir-se a Barcelona. La casa Bastida oferirà cupons als seus clients, donant dret cinc cèntims a una visita al front. Fins diuen que així com l'agència Cook, segons rumors, té adquirides terres amb trinxeres, que conservarà per a que puguin visitar-les els seus clients, En Bastida s'ha proposat tenir també trinxera pròpia per a la seva casa.

Ja veuen els nostres amics que si nosaltres volem visitar el front—que a no visitar-lo atribuïen la nostra broma—no tenim necessitat d'ésser ni de simular ésser personatges. Ne tindrem prou amb inscriure'ns com uns humils parroquians d'En Bastida.

Un home modest

El senyor Cambó ha estat un altre ofès, com a darrer visitant del front, i s'ha apressat a fer declaracions a uns dels nostres amics per a convence'ns de que ell an això del front no li dóna gaire importància.

—He rebut ofertes de l'embaixador alemany per a visitar el front alemany—li digué el senyor Cambó displicentment al nostre amic.

El nostre amic, que malgrat i pertènixer a l'esquerra, creu que En Cambó és un home extraordinari:

—Es clar, els hi convé.

—I també l'embaixador italià m'ha fet dir que veuria amb complacència un viatge meu al seu front.

—Carai!

—Sí; però jo no he acceptat, perquè aviat semblaria que això de visitar fronts era un ofici.

Reconditat

—¿Com ho vareu fer per a conseguir la fama, la primera fama?—li preguntaren an En Zola.— I respongué: —Llençant al carrer tal nombre d'obres, que la gent no tingué altre remei que deturar-se.

En López Picó emplea el mateix procediment. Després de «Paraules» ha publicat «El meravellós infantament de Schahrazada» i ara «Cants i al·legories». En Fola ja pot tornar a fer una altra obra: «En López Picó o el poder del genio».

En Rubén Darío recomanava an els poetes que quan una musa els hi hagués donat un fill, procuressin tenir una altra embarçada. En López Picó les té totes. En López Picó és el boc de les muses catalanes.

Reials visites

S'anuncia la vinguda del rei per al mes pròxim. En Caralt ho ha dit, En Caralt ho crida, constituint-se en alabarder prematur i honorari.

I el senyor Caralt ha tingut una pensada, manant fer obres en el Foment, pintant-lo de nou, per a rebre al monarca. Però en la seva família hi ha un dubte horros. ¿Com se vestirà el senyor Caralt? ¿De comte? ¿Però quin vestit és el de comte? Perquè els que's veuen per Carnestoltes segurament que no serveixen. I com que no s'atreveixen a fer la pregunta a Barcelona, tement les bromes dels envejosos, han fet la consulta per correu a un sastre de Madrid.

EL GRAN DRAMATURG

—De bona gana hi portaria a estrenar la meua obra an aquest teatre.

SA MAGESTAT LA CABRA BARCELONINA

— Vol fer el favor de balxar de la cera, si és servida?...

— Sabria dir-me el carrer de les Cabres?...
— Qualsevol carrer.

— Guaitl, semblen en Prat de la Riba i en Mir i Miró.

Aquests establiments ho fan bé, que fins ens tenen la taula parada.

I aquest barceloní del medalló, qui sab si és un senyor o be un pastor?

Una cita desgraciada

En Peret era un *corrido*. Acabava de conquerir la dona més guapa de Barcelona i, disposat a rebre-la a casa seva, va posar-se a examinar detingudament el seu piset de solter del carrer d'en Còdols.

Aviat va veure que aquella habitació pobre i senzilla no corresponia a la senyora de rang que havia fet; el *lavabo* atrotinat, les cadires, de boga, l'armari, sense mirall, els peus del catre, sense alfombra; ni un miserable portier, ni una estufa decenta... En resum, que del seu inventari va treure'n la conclusió més desastrosa:

—La senyora Quiteria aquí no hi pot venir; és una dona massa fina, massa distingida per a que's trobi bé en aquest pis de mala mort. Una senyora com ella, rica, acostumada a tota mena de luxes, amb cinc criats i el marit que li fan tot, és impossible que s'avingui an aquestes miseries meves. Ja ho veig, no tinc més remei que anar a trobar un amic de casa bona i demanar-li que'm deixi el seu pis per una tarde.

I tal dit, tal fet. En Peret se'n anà a trobar el seu condeixeble Jordi Sirerols que tenia una torreta a Sant Gervasi, un *chalet* esplèndidament amoblat, amb tot el confort modern. Li contà amb tanta eloqüència el cas en que es trobava, li demanà el favor amb tanta emoció, que l'amic consentí amb deixar-li allotjament, però amb la condició de que li respectés intacte tot lo que hi havia, mobles i futeses que li costaven un dineral.

Tant ho va complir aixís En Peret, fins l'hora de presentar-se la senyora Quiteria, que va respectar i tot un corda botes que'l seu amic s'havia deixat involuntariament damunt del piano, però aixís que aquella arribà, començà el martiri d'En Peret.

—Mira, noi, aquest *chalet* m'agrada molt; però què vols que't digui, aquests quadros me sembla que no fan per aqueixes parets. Ademés, home, per l'amor de Déu..., ¿Com se t'acut posar aquests desnusos indecents aquí a la sala, tractant-se de rebre a una dona distingida com jo!... Quin desengany!... No'm creia que'm respectessis tant poc!...

En Peret, tot sofocat, no tingué altre recurs que despenjar els quadros i anar-los a dur a les golfes.

Un parell de petonets al clatell calmaren la decepció primera. I tot seguit la fulana volgué llufegar les altres habitacions de la casa. Passaren a la sala de música, al despatx, al menjador, a la cuina, etc., i a tot arreu la senyora Quiteria trobava trastos mal col·locats o lletjos que'ls canviava de lloc o els feia retirar pel seu futur amant. Les cadires del *recibidor* va trobar que estarien millor al saló blau i les va fer traslladar; un rellotge de paret, que li semblà baix, li feu clavar més amunt; tot ho veia col·locat sense gracia i sense estètica i tot ho variava al seu gust. El pobre Peret no la gosava contradir, però sentia com si la casa li caigués al damunt.

Per fi, entraren a l'alcova. L'enamorat conquistador a s'havia tret l'americana —amb l'intenció d'un Santpere fent vodevill— quan sentí un gran terrabastall seguit de una formidable trencadissa. Era la senyora Quiteria que no volia la calaixera tant arrambada al balcó i l'havia enretirada una mica, caient a troços uns vasos japonesos que l'adornaven.

—Però ¿què fas, desgraciada?... s'atreví a dir En Peret.

—Deixa'm estar; vui les coses al meu gust—respongué la senyora Quiteria.—Me vinguessis a ajudar, no

succeiria. Mira, agafem aquest armari-mirall i traslladem-lo a l'altre pany de paret; aixís se dissimularà aquella porta secreta. No m'agraden a mi les portes secretes... Aquesta llibreria no hi està bé aquí, al saló; aguanta per aquell cap que la portarem al despatx... Ara la taula... Ara el llit, lo que és el cap, els peus... Ara despenja el sant-crist i clava'l en aquell envà que és on hi ha d'haver la capsalera...

Tremolant d'indignació, En Peret baixa el magnífic sant-crist de marfil, li rellisca de les mans, topa amb la tauleta de nit i es fa en trenta bocins.

En Peret no's pot aguantar de rabia.

—Però, dona, no siguis bestial!... Sembla que t'hagis tocat del bolet. Ni mai que haguessis vingut!

—Ah, si?... m'insultes, després que vinc a llençar-me als teus braços?... Doncs, tél... S'ha acabat!... De mi ningú se'n burla.

I la senyora Quiteria, després de clavar-li una bofetada, agafa la porta i se'n va.

El desventurat Peret va quedar-se veient visions. Havia jurat deixar intacte l'habitació del seu amic i allò semblava un camp d'Agramant, tot enlaire, tot canviat, tot fet a miques...

El seu primer intent, al restar sol, fou calar foc a tota la casa per a que no's vegés rastre del desori; però l'idea del presiri el retingué.

Finalment, després de molt rumiar, com vegés que s'apropava l'hora del regrés d'En Jordi, es determinà per sincerar-se. Abocà tota una ampolla de tinta al rentamans, i amb la bronja d'afeitar-se el seu amic, va escriure en lletres grosses damunt la bànova blanca i brodada del *tálamo* que no havia pogut utilitzar, les següents paraules...

«Perdona'm, amic meu!... Soc molt desgraciat!»

I se'n anà corrents al miserable piset del carrer d'en Còdols, a plorar la seva gran tragedia. —ROLAND

Soupers-Tango al "Lyon"

L'acreditat cafè-restaurant *Lyon d'Or* ha inaugurat un saló de *Soupers-Tango* que és un devassall d'elegancia i bon gust.

La decoració, de tons clars, és seriosa i revela la experimentació dels senyors Soler i Saumell.

Tres hermoses làmpares molt artístiques donen una esplèndida il·luminació.

El servei, inútil dir-ho, exquisit.

Un notable *quintet* amenitza aqueixos *soupers-tango*, inaugurats amb gran èxit el dissabte passat.

La parella de ball fa aplaudir-se, cada nit, de valent. Veritat és que el tanguista Simarra és una eminença en aqueixa especialitat de la dança.

Els *gourmets* amics de la alegria ja saben on anar a passar les vetlles d'aquest hivern que's comença.

Lo millor i lo pitjor

Una vegada estaven reunits un rei i els seus cortisans i tots plegats s'avorrien com un guardia urbà o com un camàlic sense feina. El rei cridà al joglar i li manà que els tragüés de l'ensopiment. El joglar, després de rumiar, digué:

—Veiam, ara farem un concurs: que cada un de vosaltres digui lo que és millor i més bonic d'una dòna (deixant un tall a banda), i després amb el model davant veurem qui té raó.

—Comença tu—feu el rei.

—Per mi les orelles; és una cosa que pot estirar-se i en la qual, si no hi neixen panellons, no hi ha modificació, si n'hi neixen millor i si piquen molt millor.

—Salvatge!—feu el rei.—Digueu vos, marquès.

I el marquès parlà de les cabelleres, de les brunes, de les rosses, de les blanques, de les grises, amb un entusiasme gran. Després parlà de les roges, i el joglar l'interrompí:

—Calla! Dòna roja i goç pelut primer mort que conegut.

I seguiren els elogis a les diferents parts corporals de les fembres.

Un cantava els ulls blaus espill del cel; un altre els negres, que li evocaven l'escalfor dels inferns; un tercer els volia verds com les aigües d'un llac, i l'últim de color de raim, novela de don Felip Blat, a qui Déu hagi perdonat, que feina hi té.

Després sortí el de la boca. Oh, la boca amb llavis com clavells vermells, amb dents com perles, amb aquella llengua... aquella boca flairosa... ail

Un altre estava pels clatells, aquells clatells amb uns rinxolets que convidaven a mossegar...

El joglar preguntà al preopinant si era un gat o una persona i el feu callar.

Descendint, descendint, després dels enamorats dels colls vingueren els cantors dels dos colomins; sortí el Rossinyol, cantor de la carretera que tenen les senyores des del clatell an el cul, mig partint-los-hi l'esquena; i vingué el ventre, comparat a un coixí tou com cap més, on és plaent dormir la sesta, coixí al mig del qual hi ha una cisterna guardadora de petons com les vulgars de aigua, cisterna a la que n'hi poden caure, mai se'n veu curulla, el malic vaja.

Un impugnador parlà d'un altre coixí, que són les anques, aquelles anques de pell de pressec. I sortiren les

UNA BROMA QUE JA DURA MASSA

Buscant les peçigolles al gran neutral

I tornà amb un sac a coll, l'obrí i en sortí una dòna, millor dit, en sortí una fera vella.

Sense cabells, amb els ulls enribetats de vermell, desdentada, les mamelles de cabra, el ventre com un bot buid, els peus plens d'ulls de poll, les mans com grapes...

—Què és lo millor?

—Res! res! res! Tot és pitjor!

—Es la meva sogra.

—Tot és pitjor!

—No; lo pitjor és l'ésser vella.

POEMES I LLEGENDES, per R. Ribera Llovet.—Aqueix llibre, de simpàtica presentació, bellament tipografiat a Sabadell, és obra d'un dels joves poetes catalans que més s'han distingit per la seva sinceritat i la seva pulcritud. El nom d'En Ribera i Llovet no és desconegut dels nostres llegidors, car ell ha honorat sovint les planes dels nostres calendaris, i estem segurs que la publicació de aqueixos poemes i aqueixes llegendes donarà a la esmentada firma un crèdit literari que farà sòlida la seva reputació de poeta inspirat i d'excel·lent rimaire. Per l'esperit que les anima i per la forma que les vesteix, les composicions d'aqueix llibre mereixen que la sana crítica hi dediqui més espai del que nosaltres disposem. Per nosaltres, el millor elogi que podem fer-ne és reproduir uns quants versos, cullits a l'etzar, un fragment de «El marxant». Vegin, estimats llegidors, si això no és poesia i de la bona:

—Que Déu guardi a la mestressa!

—Benvingut sigui el marxant!

—Per la vostra filla porto

els millors bonics que hi ha.

cuixes com columnes i les cames tornejades.

El primer ministre parlà en favor dels peus, de aquests peus petits, rosats, amb dits que no saben bellugar-se prou bé, semblants talment a mans de criatura.

El rei aleshores feu l'elogi dels braços i les mans: els braços serpsents d'amor, les mans en produir plaers per tot arreu. I així anà sortint tot, àdhuc un ximple lloà la aixella.

—Ja esteu?— digué el joglar quan tots hagueren acabat.— Doncs ja torno.

—Ai, marxant, no els necessito
ni podré comprar-los mai.

—Per la festa que s'atansa
porto sedes i brodats.

—L'alegría de la festa
fins aquí no hi entrarà
perquè tinc la filla morta
i amb ella el goig ha marxat.

Ha quedat la casa trista
de la falta que ara hi fa
i aquells dies plens de joia
ja mai més no hi tornaràn.

—Que bé la recordo encara
amb aquell somriure clar,
amb aquella formosura
i aquell aire de bondat.

Era rossa i escaienta
i era bona com el pa;
en sos ulls hi resplendíen
les més belles claretats.

Una tarde abrusadora
vareig vindre assedegat:
va oferir-me l'aigua fresca
que acabava de pourar.

Qui tingués ara aquella aigua!

—Jo te'n donaré, marxant!

—Ai, mestressa, és endebades!
d'aigua no me'n dongueu pas,
que sense aquelles rialles
la set no s'apagarà!

LA COMPANIA DEL NORTE Y SU PERSONAL.—Fascicle en defensa de l'esmentada Companyia carrilaira. Conté un grapat d'estadístiques, detalls i xifres que, segons ella, convé conèixer per a jutjar amb acert respecte el problema obrer dels ferrocarrils.

LA GUERRA Y EL COMERCIO POR MAR.—Follet de 60 planes que sembla molt convenient als comerciants exportadors. Conté, condensats amb claretat, un grapat d'interessants problemes marítims creats per l'actual guerra. Es original de don Fèlix Escalas.

EL SEÑOR CATAFALCO.—Noveleta d'Emili Carrère, compresa en el número 406 de *Los Contemporàneos*.

POESIES, per Jacinto Labaila.—Es el darrer fascicle de col·lecció catalana que porta per títol «Lectura Popular».

SEPT SCIENCIES

Goigs a Santa Mandra

IMATGE QUE'S VENERA EN QUASI TOTES LES «OFICINAS» D'ESPANYA

Coro.—Santa Mandra consagrada
patrona de l'òs-bertràn,
siau la nostra advocada
des de ponent a llevant.

Vullgau, Santa, deslliurar-nos
de fer pocs o molts treballs,
que'l nostre còs en val menos
manejant telers o malls,
feu-ne present de tals eines
an el papa o al sultàn.

Coro.—Santa Mandra, etc.

A nosaltres bona taula,
abastada de pa, vi,
fruites, pastes, llangoniça,
un llit tou per nà a dormir,
i les penes ofegar-les
amb gotets del ranci o blanc.

Coro.—Santa Mandra, etc.

Un cop ben tip, vinga el puro,
la copeta, el bon cafè
i després a fer la *siesta*
a sota d'un garrofè,
donant temps vinga la brena
mentre el sol es va ajocant.

Coro.—Santa Mandra, etc.

Bó i brenat, a dà un *paseo*
en ric auto o bé *landó*,
esperant que'l sol s'adormi
a darrera l'horitzó,
i allavors tot *xano, xano*
a la *supé* i... endavant.

Coro.—Santa Mandra, etc.

Sopat ja, cap al teatre
amb butaca, i al sortir

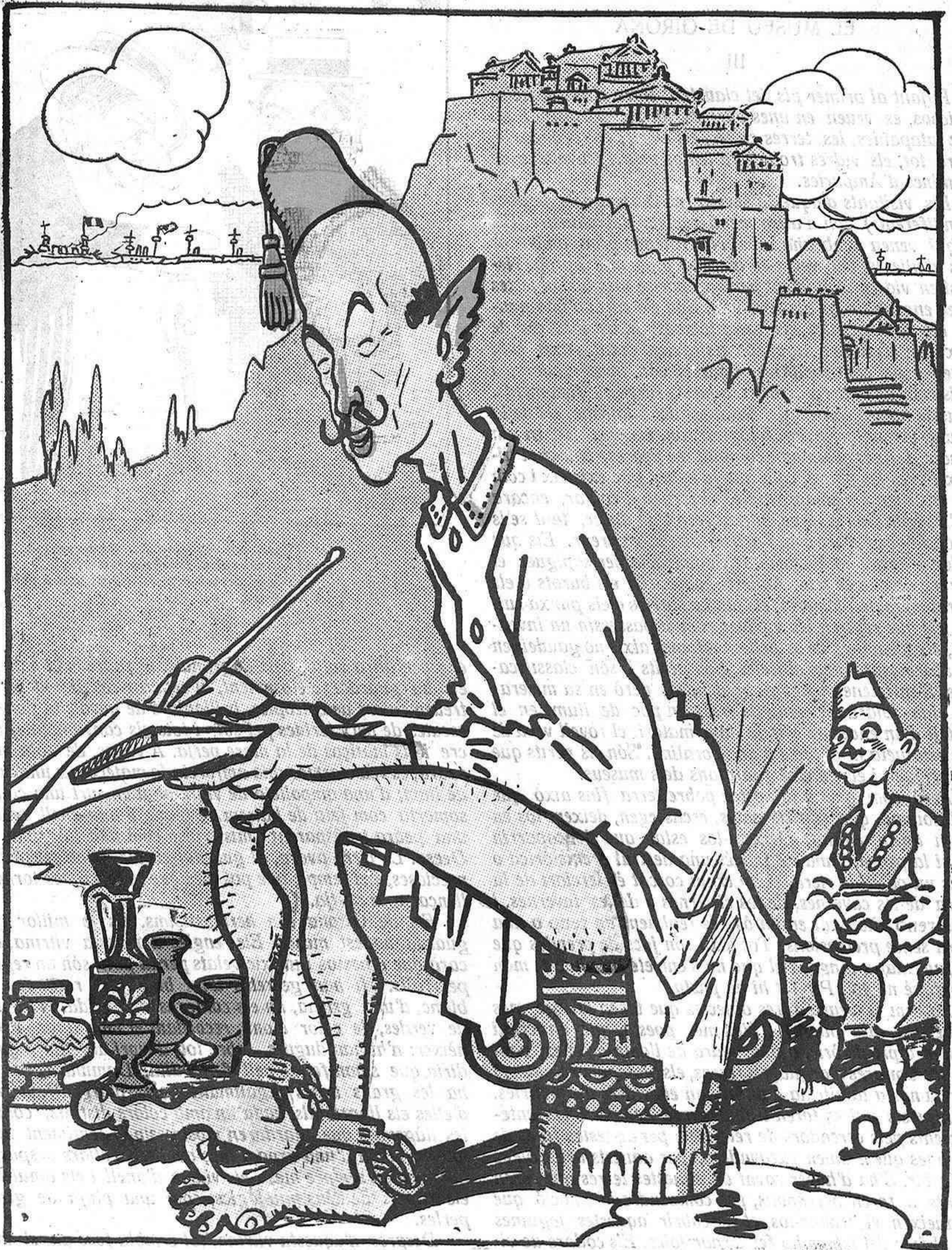
una truita a la *francesa*;
poc després anà a dormir,
per llevar-se an aquella hora
en que'l porc està roncant.

Coro.—Santa Mandra, etc.

Mai fer res ni doblegar-se,
el treball deixà'l pel ruc;
bona teca, millor vida,
un bon llit i catatrucl,
qui es vullga matar, que's mati,
que jo seguiré cantant.

Coro.—Santa Mandra consagrada,
patrona de l'òs-bertràn,
siau la nostra advocada
des de ponent a llevant.

S. BRUGUÉS BERTA

EL REI DE LA PEGA GREGA

—«Estimat cunyat: disposa de mi en tot i per tot... Ja sabs queestic a les teves ordres...»

GLOSARI

EL MUSEU DE GIRONA

III

Pujant al primer pis del claustre, entre altres objectes curiosos, es veuen en unes vitrines, un xic polsoses i un troç atapaïdes, les terres cuites, els ivoris, els bronzos i, sobre tot, els vidres trobats fa temps pels excavadors de les mines d'Ampuries.

Els visitants d'aquesta secció (no parlem dels badocs o indiferents) són d'altra mena que els del claustre. Els d'aquí venen amb una lupa. No en tenen prou amb dos jòcs d'ulleres, per veure-hi d'aprop o de més aprop. Necessiten vidres d'augment per apropar-se més als objectes o per engrandir-los als seus ulls. Són els curts d'imaginació, els numismàtics, els tasta tombes, Així com els de baix són els devots, aquí són els savis d'aixut. Així com aquells són contemplatius, aquests són investigadors, i així com uns miren l'edifici, aquests furen els fonaments. Aquests homes són els del dato, els del baptisme, els de la cèdula, els notaris arqueològics; són els que troben un mosaic, i així que n'han comptat les pedres, calcat el dibuix i pres les mides, com que ja saben que existeix i com que en tenen els comprovants, el tornen a colgar, encara que's perdi. Són els que, si han resolt un dubte, tant se'ls endona l'obra d'art com l'artista que la va crear. Els que farien a bocins la Victoria de Samotràcia per sapiguer el marbre de que és feta. Aquests homes són els burots o els carrabiners de l'història, els punxa sarries o els punxa ruïnes, els que regiren les vitrines com si passessin un inventari, els alemanys de la bellesa. Homes així no gaudeixen de l'hermosura dels objectes. Són pèrits i són classificadors. S'entretenen i fins es preocupen, però en sa miserable vida tindran el goig de fruir un poc de llum en el cantell d'un encenser o d'un llagrimatori, el rovell verd de una estatueta ni el tacte d'una coralina. Són els pèrits que classifiquen i els eunucs guardians dels museus.

Però com que a la nostra pobre terra fins això que tant abunda, que són els savis, escassegen, deixem-los en pau i anem seguint. Deixem-los estar que s'encaparrin per si la pedra d'una vitrina és una destal prehistòrica o bé és un palet de riera, si un crani corcat és terciari de la època de les cavernes, de les cisternes o de les tavernes, i si un reno, dibuixat en un òs, és realment un reno o una cabra sense pretensions. Tot això són jòcs de prendes que no fan mal a ningú, i el que no s'entreté an aquest món és perquè no vol. Per tot hi ha pasta.

Passem a veure altres objectes que tenen un xic més de bellesa, més interès i fins més poesia, que un crani anònim o prehistòric, o una pedra de llamp de sílex; passem les amfores d'argila, els ferros, els plats, els retauls, i aturem-nos a la vitrina a on hi han els vidres d'Ampuries.

Aquests vidres foren trobats en les tombes i els enterraments pels cercadors de relíquies; per aquestes fures de les runes que'n diuen excavadors, per aquestes arqueòlegs de l'albir. S'ha d'haver cavat an aquestes terres que foren ciutats o foren necròpolis, per comprendre la emoció que produeixen el trobar-los, el descobrir aquestes joguines que el frec del temps ha fet tornar joies. Els collars de vidre més sencills, madurats per l'acció dels segles, surten com grans de raim mullats de rosada. Les àmfores, les gerres, els amulets, al tornar a rebre la llum, ialment se

— Que't deixi dos duros?... Massa sovint!...
Cada mes me suits amb el mateix.
— Donos, deixa-me'n sis, i n'hi haurà per un trimestre.

encenen altra volta, i els llagrimals, al caure'ls la pell que els ha guardat pietosament, al separar-los de la terra, treuen colors de coleoptes, brillantors de núvols al ponent, escates de peix ferides pel sol, i tots els canviants del nacre i els matijocs de la mare perla. A voltes, de sota una pedra, es veu clarejar una amforeta lo mateix que una cuca de llum; d'una ampolleta de vidre blau en surt una claror somorta com feta de bàlsem de lluna, o unu anell reclou una pedra transparent i misteriosa com una llàgrima de Deesa. La terra avara, al guardar el vidre, n'ha fet pedres precioses, i el temps, que pot més que la terra, les torna a llençar a la platja.

Els de Girona són hermosíssims. Es lo millor que guarda aquest museu. Els rengles d'aquesta vitrina, encara que espessos i un xic velats per la pols, són un regalo pels ulls. Hi han gerretes d'un blau fosc ratllades de blanc, d'una gracia, an els contorns, exquisida. N'hi han de verdes, de color d'ona, recordant el mar a on varen nèixer; n'hi han dugues, sobre tot, d'ivori argentat, que's diria que s'han fet de pell d'Afrodita. Damunt d'elles hi ha les grans urnes regalimant gotes d'argent; darrera d'elles els llagrimals, cada un amb colors distints, com si les llàgrimes que guardaren mostressin el sentiment amb tota la gama d'una arpa, i més avall els collars desparionats per un sempre més i els vidres d'anell i els amulets i els capets de déus mitològics, com una pluja de grans perles.

Després d'aquesta vitrina, tot sembla fosc an el museu. Es lo més vell i és lo més encès. Porta la claror del temps. Els vidres són llanties que s'il·luminen després de cents anys d'estar apagades.—XARAU

TELÓ ENLAIRE

Poques novetats enclou la setmana que hem de registrar. Havíem promés parlar de *Viejas leyes*, drama dels senyors Tellaeché i Navarro, estrenat per En Morano a «Novedades»; però ho farem ben lleugerament, perquè, sentint no estar conformes amb la majoria de la crítica barcelonina, creiem que és una obra absolutament *del montón*, sense relleu de personalitat en els autors, molt ben dialogada, molt castellana, a la manera dels vells *hidalgos* calderonians traduïts a la prosa del dia, però res més.

Deixant tot això de banda, el cas que plantegen els autors, rublert d'humanitat per un costat, és resolt al marge, completament al marge dels sentiments humans. Tant han volgut *hidalguizar*—i perdonin la paraula—al protagonista que l'han fet de cartró-pedra. Que no se'n recorden d'*El Alcalde de Zalamea*? Doncs figurin-se que la filla de l'hèroe calderonià s'hagués casat amb un brètol com el gendre del protagonista de *Viejas leyes*, i pensin, senyors Tellaeché i Navarro, què hauria fet el famós alcalde.

La companyia d'En Morano interpretà discretament la nova obra, que fou molt aplaudida. El senyor Morano delectà al públic amb l'encarnació magistral del protagonista.

A «Eldorado», la companyia Portes ha estrenat una sàtira política, *El bien público*, d'En Muñoz Seca. Poqueta cosa, però agradable; l'autor sembla volguer corregir-se de la seva funesta mania del xisto i del comble. A veïam si es queda sense res! Que no faci bromes!

S'ha inaugurat, com ja anunciarem, el teatre «Victoria». Ja hauràn vist que està una mica adecentat. Naturalment, ens referim a la fatxada.

La primera relliscada és un títol prou expressiu per a que tinguem necessitat de parlar de l'obra. Diguem tan sols que agradà, i que la Ruvira, bastant *sustanciosa*, i En Santpere i En Font feren les delícies del públic, que és un públic pobret! injustament bescantat, ja que's passa de càndid.

La Jordi no ha estrenat cap obra nova. Avui hi ha estrena anunciada. No hi mancaràn els *habitués*.

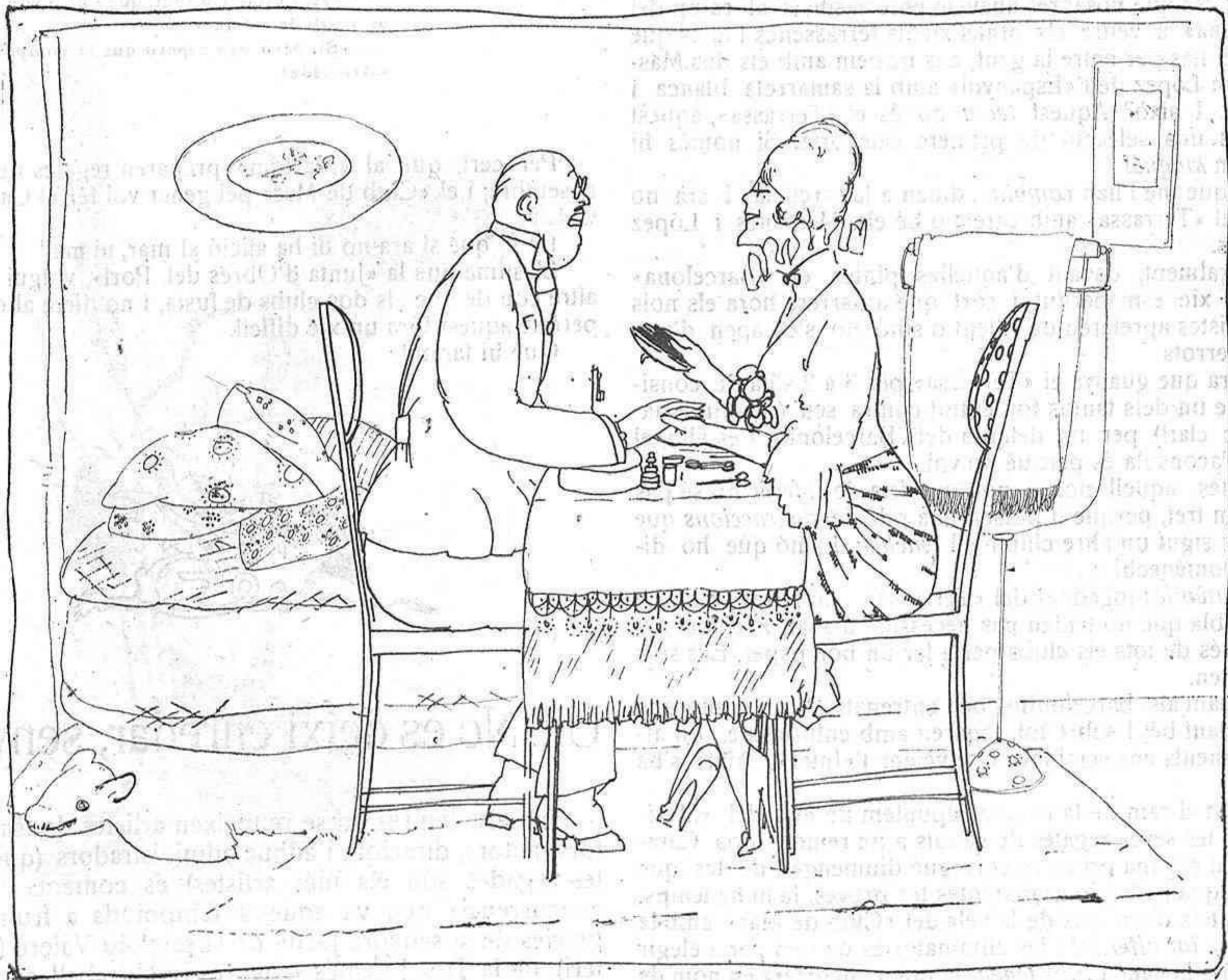
Un altre teatre nou s'inaugura demà o avui. El «Principal» de Gràcia. L'empresari, senyor Mestres (C.), s'hi ha gastat la plata i sembla que el teatre queda a l'altura dels de primera categoria. Com que *hi faràn* òpera, un servidor se retira modestament.

La duquesa espia ha complascut extraordinàriament al bon públic de «Apolo». El senyor Fochs, autor de l'obra i de tantes altres a on ha demostrat estar en el secret de la sensibleria del públic bon minyó dels melodrames, pot apuntar-se'n una. En Rojas, *l'enfant terrible*, una altra. En Guilemany... Es a dir: que tots se'n apuntin les que vulguin. Per mi no ha de quedar.

Al «Tívoli» ha tingut lloc un gran aconeteixement. Un altre, però aquest de debó. El centenari de *Maruxa*, que's festejà amb un programa Vives que no anava malament. Vaja, Amadeu, per molts anys, i cap a un altre.

I res més. No arribem a temps de parlar del debut d'En Puga que, havent-se aplaçat, tingué lloc ahir. Avui estrena *El asno de Buridán*.

FARFARELLO

A CA LA MANI-CURA

—Estigui quiet amb la mà!... No ha vingut perquè'l curi?...
—No, senyora... He vingut perquè'm mani.

Verament això del foot-ball porta cada sorpresa que un es queda blau.

Contra lo que esperavem l'altre dia, el senyor Peris de Vargas no se sortí amb la seva i és probable que no hi surti, car si li *repassen* els clubs adictes, no en quedaràn ni mitja dotzena al seu favor. I com que això és precisament lo que s'acordà l'altre dia a l'Assamblea de la «Federació» ve't-aquí que el «Consell Regional» (organisme que ara entra en funcions) revisi les representacions dels clubs assembleistes i aleshores nova Assamblea.

Com se veu, doncs, malgrat la frescura... no de *Lafuente* sinó del *capitàn*, les coses marxen com deuen marxar, i serà molt lògic que s'expurgui a tots els clubs que no són clubs ni són res, com ne podríem citar una infinitat.

Perquè, a que no saben vostès quin club representa el senyor Peris, president fins fa poc del primer organisme de portiu català?

Doncs el... «Lloret F. C.».

Eh, que no l'han sentit nomenar mai? Doncs tampoc nosaltres.

Però com a sorpresa despampanant la que tinguerem diumenge passat en el partit «Terrassa-Barcelona» final de la temporada 1915-1916 (encara!) segons resaven els cartells, tots en castellà, que portaven els tramvies.

És el cas que nosaltres anavem entusiasmats al camp del «Barcelona» a veure els braus xicots terrassencs i així que fiquem el nas per entre la gent, ens trobem amb els dos Massanes i en López de l'«Espanyol» amb la samarreta blanca i vermella. I això? Aquest *team* no és el «Terrassa», aquest equip és una selecció de primera categoria. Si només hi manca un *kinqué!*

Res, que me l'han *cambiao*, diuen a la sarçuela, i ara no sé si és el «Terrassa» amb careta o bé els Massanes i López disfregats.

Naturalment, davant d'aquelles pintes el «Barcelona» restà un xic esmaperdut i sortí que a darrera hora els nois barcelonistes apretaren de valent o sinó no s'escapen d'una grossa derrota.

Encara que guanyà el «Terrassa» per 3 a 2 s'ha de considerar que un dels tantos fou entrat contra seu (involuntariament, és clar!) per un defensa del «Barcelona», i és allò, el que no s'aconsola és perquè no vol.

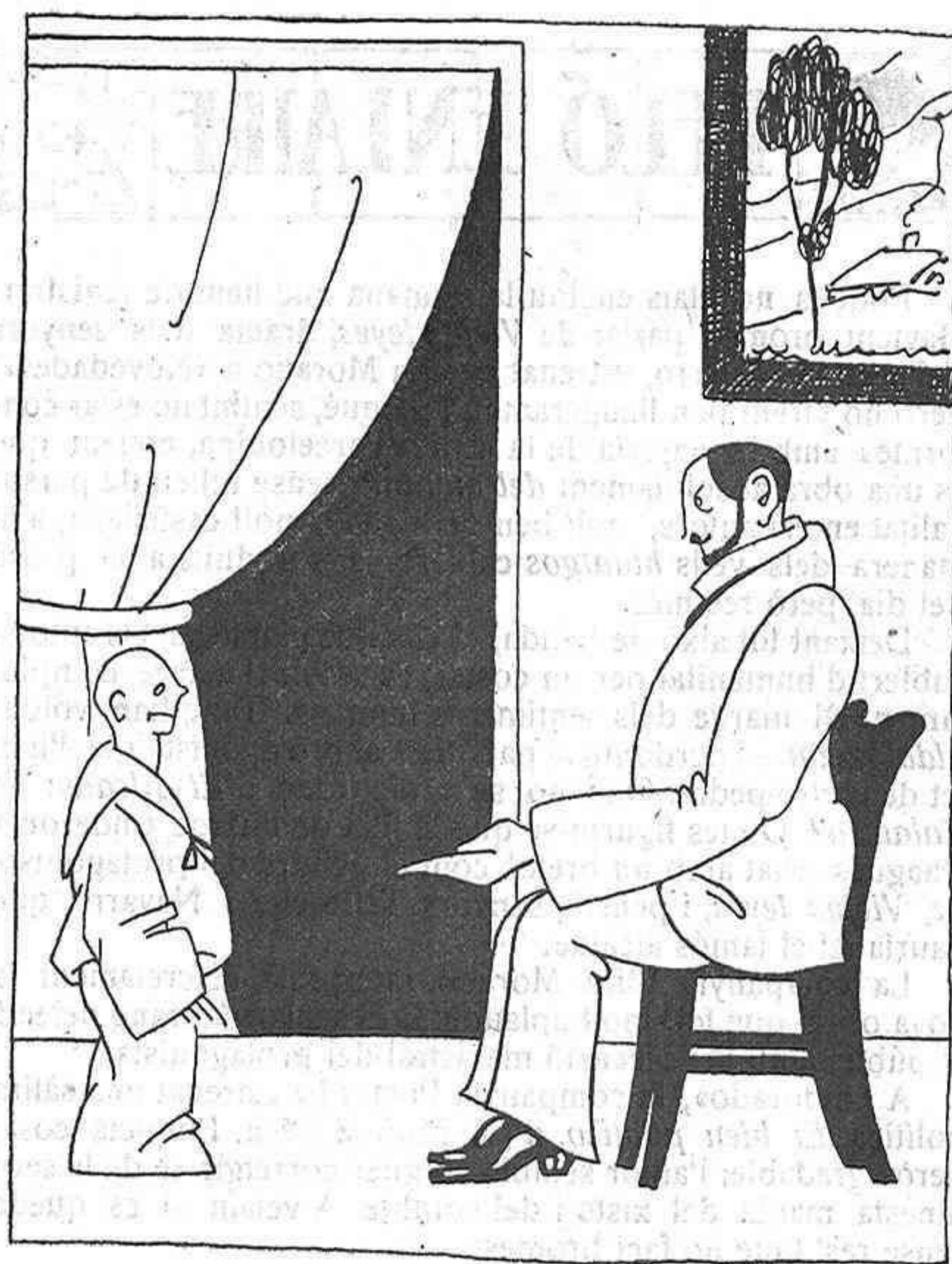
Ademés, aquell pobre noi que feia de *referée* no sé pas d'on l'han tret, perquè li passen una pila de *distracció*s que si hagués sigut un altre club me'l *lynchen*. I sinó que ho digui En Doménech!

Els *autèntics* jugadors del «Terrassa» compliren molt bé i em sembla que no tenien pas necessitat d'anar a cercar als trànsfuges de tots els clubs per a fer un bon paper. Ells sols se sobraven.

En quant als barcelonins, ben entrenats, és un equip que anirà bastant bé. I sobre tot, jogaren amb entusiasme. En alguns moments ens semblava que vèiem l'«Inter». Així s'ha de fer!

Entrant al ram de la nàutica, apuntem un èxit del «Marítim» amb les seves regates de canots a un remer Copa Campiani, qual segona prova es corregué diumenge i de les que parlarem quan s'hagin acabat totes les proves. Ja hi ha temps.

Lo mateix diem dels de la vela del «Club de Mar» amb la seva regata *iat alternat* i les eliminatories de rem per a elegir tripulació a la canoa *Flordeneu*, la que concorrerà en nom de dit club a les regates *Copa Joventut* organitzades pel 29 de aquest mes.

—Deus estar content, que t'hem comprat un vestit de mariner...

—Sí, però ara espero que'm comprin el salva-vides.

Per cert, que al «Marítim» preparen regates de iats pel desembre; i el «Club de Mar» pel gener vol fer el Campionat Català.

En fi, que si ara no hi ha afició al mar, ni mai!

Llàstima que la «Junta d'Obres del Port» vulgui canviar altre cop de lloc als dos clubs de fusta, i no diem al de pedra perquè aquest fóra un xic difícil.

Què hi farem!

HIP

Ull! No es deixi enredar, senyora

En els centres on se reuneixen artistes de teatre, actors, autors, directors i àdhuc administradors (que moltes vegades són els més artistes), es comenta l'escassa concurrència que va aquesta temporada a fruit de les gracies de la senyora Jordi, de la senyora Valero (no Valeri), de la Tina i demés senyores i del treball acurat de En Nolla, En Mir i en Galcerán.

L'obra estrenada és fina, és graciosa, està molt ben

arreglada per un literat, literat de veres, com és l'*Amichatis*; el teatre és d'aquells que ja tenia parroquia... Incomprendible.

Què serà? què no serà? què haurà portat la males- truga a la fins avui afortunada empresa?

De sobte un diu:

—Ja el tinc!

—A qui?

—Al Curro Meloja que està ensorrant l'«Español».

—I és?

—En Pons Vinent. No en dubteu. Fins avui, la se- nyora Jordi s'havia voltat de gent com En Robert, En Vilaregut, el Jandru, etc., i és clar, amb aquestes bones companyies anava a tot arreu. I ara tot d'un plegat se agafa an en Pons Vinent. Sembla mentida, ella tan llesta, que no l'hagi conegut.

Ai! Elena, Elena, que vol fer *negoci* amb gramofons? Perquè si no és això no sé pas què hi veu. Director ar- tístic en Pons?

*No me jaga usted reir,
que tengo el labio partido.*

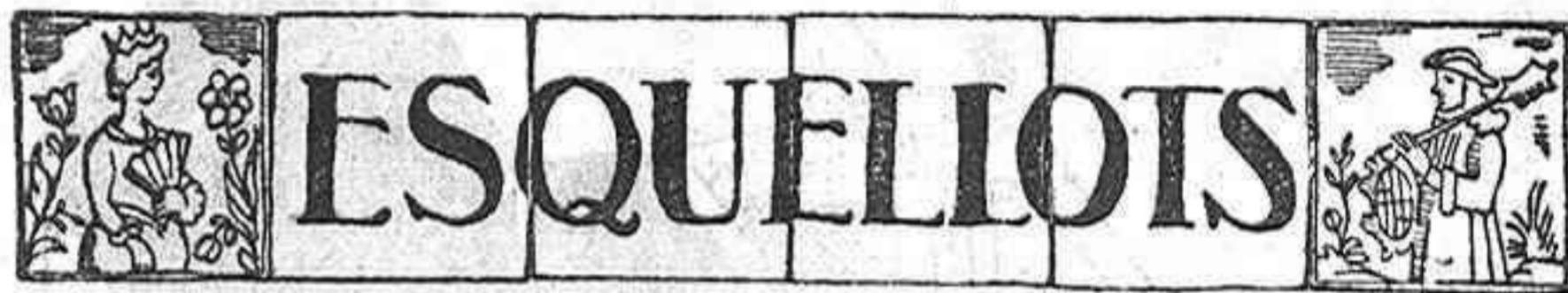
—Va veure quin menú tan suculent, el del banquet del Nunci a càl senyor Bisbe?...

—Sí, pobrets!... Com que'l bacallà va tant car!... Tot ho fan per l'amor de Déu!

Dongui-li els quartos i digui-li que es faci mapar. Vostè hi guanyarà i ell tindrà un ridícol menys en el compte.

Ja sab qui és aquest subjecte? Miri que ja sabem de molts acreeadors que pensen venir a cobrar a l'escenari i això, la veritat, no fa.

Despatxi'l, cregui, despatxi'l, i tot anirà bé després.

Ja tornen a estalonar-se les denúncies.

El darrer número de *La Campana de Gracia* ha sigut de- nunciat per una caricatura que, segons el Fiscal, acusa man- cament al dogma catòlic.

No serà res, perquè ben mirat, el tal dibuix és una sàtira ignocent, sense una mica de mala intenció.

Sentim la relliscada de la nostra germana gran i ens po- sem a les seves ordres.

Llegim en la secció de «Notas de Sociedad» de un diari cursi:

«Se encuentra en esta ciudad la señora marquesa de Hache.»

Aquí no hi cabia més que una contestació, i és aquesta.

—Ha llegado la marquesa Hache? Bueno, pues a noso- tros se nos da una Jota.

Divendres passat el notabilíssim quintet «Renaixement» va donar un escullit concert a la Presó Nova en obsequi als presos.

Ve't-aquí una obra meritoria que mereix ésser imitada pels artistes.

Ja ens imaginem el diàleg següent entre dos dels reclusos que formaven l'auditori:

—Noi, que m'agradaria saber tocar com aquest vio- linista!...

—Ah, si?... per què?

—Home!... tocaria el *dos*.

L'Orquestra *Sinfónica* de Madrid dona avui el primer concert en el reconstruït «Teatro Principal» de Gracia.

Els simpàtics graciencs amb aqueix motiu estan d'enho- rabona. Pot-ser mai s'havia donat a la populosa barriada un aconeteixement de tanta importància com representa l'execució de la *Quinta Sinfonia* de Beethoven.

En canvi, els filarmònics barcelonins s'han indignat.

—Es una trista *gracia*—diuen—que per a sentir la «Quin- ta», un hom hagi de anar a la *quinta*... travessera!

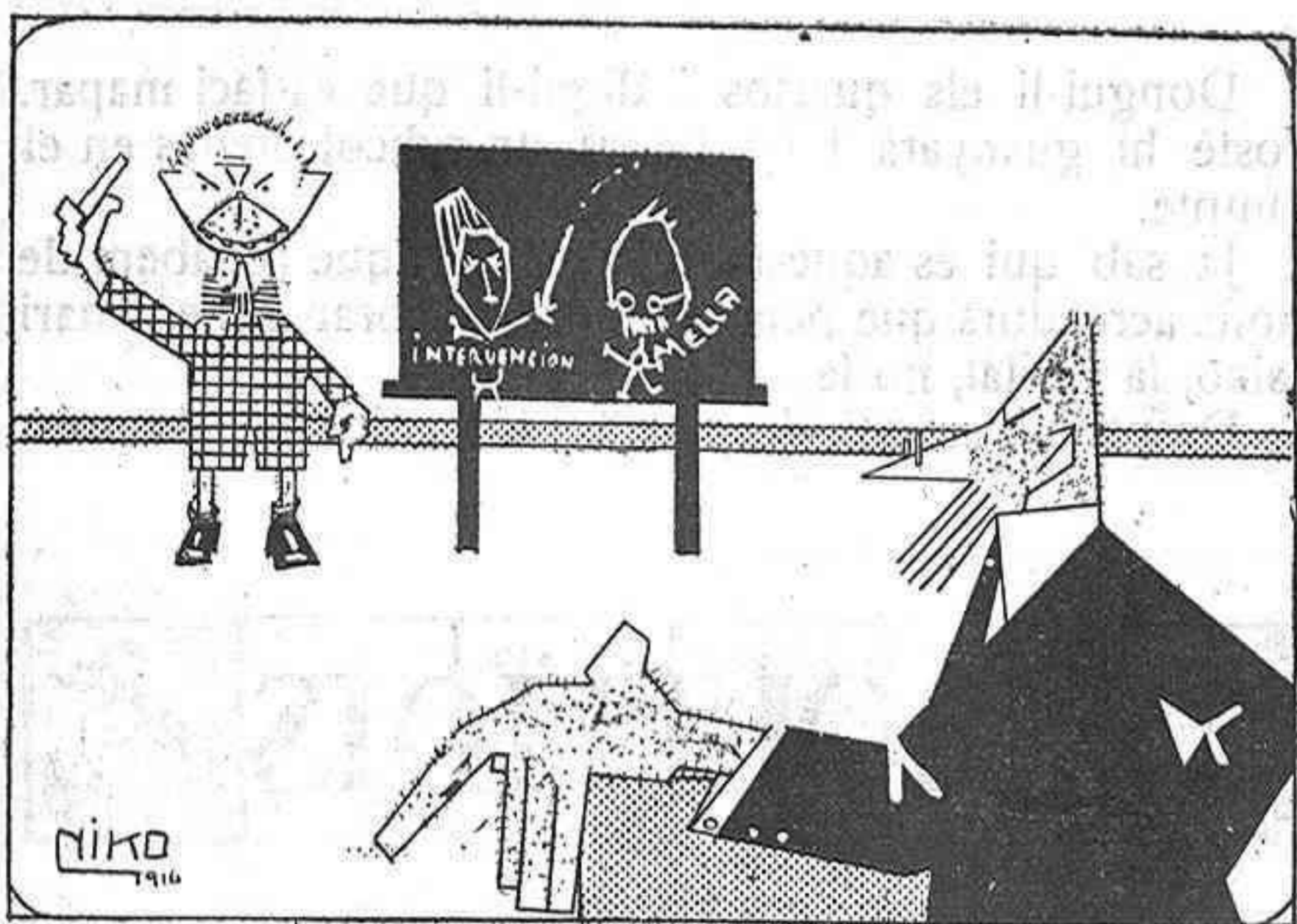
Obriu l'ull, lectores!

Un altre soldadet belga, internat, que busca entretenir-se practicant la correspondència francesa amb una noia catalana. Voleu saber la dressa?

Joseph Klein—Artillerie—Bloc 16 Comp. II—Zeist (Ho- llande).

Apa, una postaleta ilustrada!...

Tot és començar!...

—Alemanya diu que té raó, França també..
Segons vostè, ¿quina és la nació més embustera?
—Holanda, que fa els formatges de bola.

Hi ha el projecte de crear en el nostre Ajuntament una oficina que's titularà «de cerimonial.»

Això vol dir que ara els regidors volen dedicar-se a les cerimònies.

Deu ésser en vista del èxit de l'Utrillo a la Diputació.

Però ara se'ns ocorreix preguntar: a qui deurà donar-la la plaça de mestre cerimoniós el nostre Municipi?...

Nosaltres votem per En Peyo!

Organització! Organització! Aquest és el motiu de l'idolatrà que els germanòfils senten per l'Alemanya i el Kaiser. La meravella de la organització! La qüestió és organitzar. Organitzar-ho tot bé. En Cambó també ho creu aixís i anà al front no més per veure l'organització. ¿Que no li agrada la de la Mancomunitat? Doncs, sí, els germanòfils admiren l'organització.

Un de ells deia l'altre dia:

—Perdrem. Però; ja veureu amb quina organització!

Ja s'ha acabat, damunt les planes de *La Veu* la «llició del tedi» d'En Xenius.

Val a confesar que aquesta vegada parlant del tedi, Autor ha tingut un èxit. Dificilment pot donar-se més bé la sensació del tema. El tedi hi ha sigut, no cal dubtar-ne.

Autor hi ha posat un *Epilec*. Es una data que deu tenir present.

En López Picó ha publicat un altre llibre. Esgarrifa pensar lo que aquest jove haurà arribat a publicar quan tingui l'edat d'en Pompeyo Gener!

I esgarrifa pensar que un Nicolau d'Olwer de l'avenir ho haurà de llegir tot!

S'en ha anat l'«Orfeón de Graus» contentíssim dels afalacs i fineses que amb ell han tingut els catalans. Ara ja podran dir que Catalunya no és lo que's pensaven.

«Lo cortés, no quita lo valiente» *maños!*

Aquesta vegada *El Día Gráfico* l'ha encertada. L'altre dia publicà un article titulat *Papeles invertidos*. Això ja és un èxit, però ho és més si es té en compte que'l firmava En Manel de Montoliu.

Aixís ens agrada: una mica de sinceritat.

Un *cronista de salones* ha dit que els programes de la temporada del Liceo estan *coquetonamente impresos*.

Poc sab ell l'espiritualitat de la seva frase!

En Volpini, sí; perquè ell sempre ha estat un *coquetón*.

A *La Vanguardia* s'ha publicat un article parlant de «Cómo se viaja en tiempo de guerra.» Ja ho sabem: en automòbil i si no, que li preguntin an En Pujol de l'A. B. C. que ens ho ha dit 1347 vegades.

Perfum germanòfil.

No'l coneixen?

No s'han fixat, d'un temps an aquesta part, en el flaire que fan els periòdics *La Tribuna* i *El Día Gráfico*?

Quan els en vingui algun número als dits, olorin-lo.

No se sab si és degut a la tinta, o a la pasta del paper, o a la *catipén* dels escriptors que hi col·laboren, la qüestió és que exalen un perfum... com diríem... de melindros... o de bolado purgant...

Res, que ara la lectura de aquells diaris, ademés d'altres aventatges laxatives, fa l'efecte de un *sidral*.

En Palaudaries surt a passejar amb les seves dues filles.

La petita diu a la gran:

—T'has fixat en un jove que'm segueix?

—Sí, dona; però no't segueix a tu, que'm segueix a mi.

—A mi!

—A mi!

—No us baralleu, noies!—fa el pare—A qui segueix aquell jove és a mi... Es el meu sastre, que deu volguer cobrar.

L'escena al Parc de Barcelona.

Un estudiant pregunta a un «guarda-paseios»:

—Dispensi... ¿sabría dir-me si aquesta planta perteneix a la familia de les ceníferes?

—No, senyor. Totes perteneixen a l'Ajuntament.

De bon matí, al Passeig de Gracia:

—Cinc centimets, senyora, que no he menjat.

—Caram!... Cada dematí em diu lo mateix.

—I no l'enganyo; perquè no acostumo a esmorzar fins a les deu.

A un gendre que estava molt cremat li preguntaren:

—¿Quin mes de l'any t'agrada més?

—El febrer.

—¿El febrer?... ¿i per què?

—Perquè és el mes que tinc d'aguantar menos dies a la sogra.

Antoni López, editor, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat n.º 2

TELÉFONO 4115

Dentro pocs días se pondrà a la venta

El Año en la Mano

== Almanaque-enciclopedia de la vida práctica para 1917 ==

EL AÑO EN LA MANO

es el resumen de todos los acontecimientos mundiales en todos los órdenes de la vida

UN TOMO	{	Edición económica	1'50 pesetas
		» de lujo encuadernado en tela	2'— »

Don Juan Tenorio

Drama religioso fantástico

POR

DON JOSÉ ZORRILLA

Pesetas UNA

El nuevo Tenorio

Leyenda dramática en prosa y verso

POR

JOAQUÍN M.ª BARTRINA y R. ARÚS

Pesetas 2

Don Cuan Tanorio

Llamp-Brochs

Pesetas UNA

AVIAT

LA "NIÑA GORDA"

Novela de SANTIAGO RUSIÑOL

AVIAT

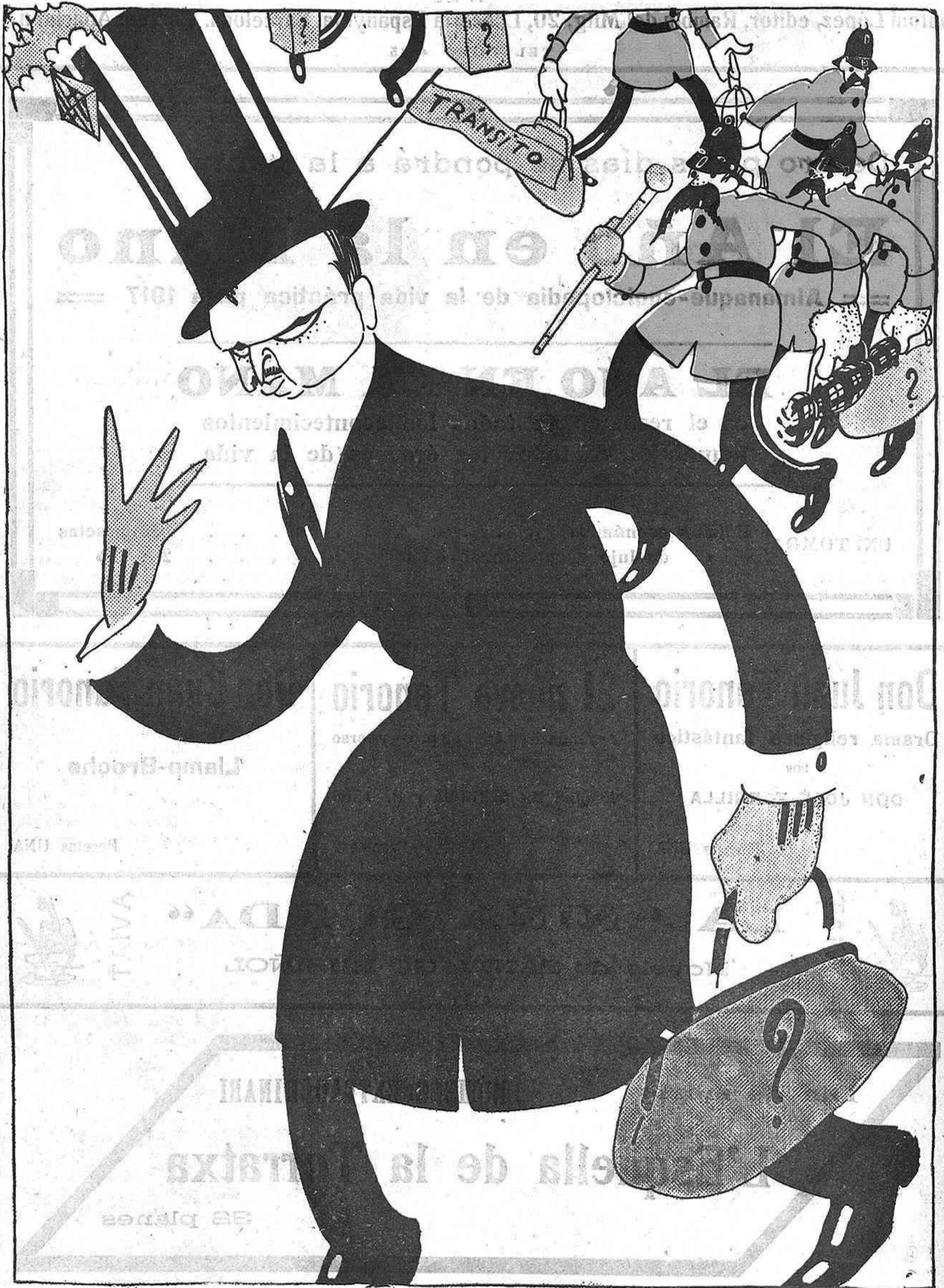
Dia de morts

NÚMERO EXTRAORDINARI

L'Esquella de la Torratxa

32 planes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, además, un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

ELS PRESENTS DEL BATLLE O LA TORNADA D'EN TITÓ

—Alegreu-vos, ciutadans,
qua us porto uns quants *panellets*

i ara podreu, per Tots Sants,
llepar-vos-en els morrets.

RESUMEN BIBLIOGRÁFICO

N.º 9

=Este RESUMEN se publica mensualmente, circulándose con profusión y remitiéndose gratis á quien lo solicite.

SEPTIEMBRE

Año XIV - 1916

=Inmediatamente de tener conocimiento de la publicación de un libro se anunciará en el RESUMEN BIBLIOGRÁFICO del mes á que corresponda. —

ANTONIO LÓPEZ : LIBRERO (ANTIGUA CASA I. LÓPEZ BERNAGOSI)
LIBRERÍA ESPAÑOLA - Rambla del Centro, 20 - BARCELONA

LIBROS NUEVOS

ALONSO CORTÉS (Narciso).—Viejo y Nuevo. Artículos varios.

Un tomo 8.º M. de 189 págs. Ptas. 2'50

—Este era un pastor... Cuentecillos.

Un tomo 8.º de 163 págs. Ptas. 1'50

ARISTÓFANES.—Comedias.

Tres tomos 8.º Ptas. 3

BALLESTER SOTO (V.).—El microbio separatista.

Un tomo 8.º de 200 págs. . Ptas. 3

BEDOYA (M. A.).—El alma de las brujas.

Un tomo 8.º de 175 págs. . . Ptas. 2

BENGOCHEA Y JARILLO (Diego).—El Devenir de Europa.

Un tomo 8.º de 253 págs. . . Ptas. 5

CARCER Y SOBÍES (Enrique de).—Las frases del Quijote. Prólogo de F. Rodríguez Marín.

Un tomo 4.º de 670 págs. . . Ptas. 8

Próximamente aparecerá

EL AÑO EN LA MANO

para 1917

ALMANAQUE ENCICLOPEDIA DE LA VIDA PRÁCTICA

Un tomo rústica.

Pesetas 1'50

Un tomo tela

» 2'—

Todas las obras consignadas en el presente RESUMEN se hallan de venta en la Librería Española de Antonio López, librero, Rambla del Centro, 20, Barcelona. Los pedidos deben ir acompañados de su importe, en letras de fácil cobro sobre Madrid, Barcelona, París y Londres, ó en Libranzas del Giro Mutuo. Únicamente se admitirán sellos de franqueo en pago de pequeñas cantidades. No se responde de los extravíos cuyos paquetes se hayan remitido sin certificar. A los señores corresponsales se les otorgan descuentos.

El libro de las mil noches y una noche

Versión española de

V. BLASCO IBAÑEZ

Se han publicado
los tomos 20 y 21

Cada tomo

UNA peseta

CARQUE DE LA PARRA (E.)—Dicen los soberanos...

Un tomo 8.º de 75 págs. Ptas. 1'50

CAVESTANY (Juan Antonio). — Tristes y alegres. Poesías.

Un tomo 8.º de 225 págs. . . Ptas. 4

CERVANTES SAAVEDRA (Miguel)—Novelas ejemplares.

Dos tomos 8.º de 365 págs. Ptas. 2

CHUST (G. G.) —Hipnotismo, catalepsia, anestesia, terapéutica sugestiva y transmisión del pensamiento.

Un tomo 8.º de 83 págs. . . Ptas. 6

CLIMENT TERRER (Federico). — Enseñanzas del Quijote.

Un tomo 8.º de 352 págs. . Ptas. 3

En tela. > 4

FLORES GARCÍA (Francisco). — La corte del rey-poeta.

Un tomo 8.º de 250 págs. . Ptas. 3

GHIRALDO (Alberto). — Triunfos nuevos. Prólogo de J. Más y Pi.

Un tomo 8.º de 250 págs. Ptas. 3'50

INSÚA (Alberto). — De un mundo a otro mundo.

Un tomo 8.º de 300 págs. Ptas. 3'50

ISCAR PEYRA (Fernando). — Los Peleles. Novela. Prólogo de Unamuno.

Un tomo 8.º de 162 págs. . Ptas. 2

MANAUT (Dr. Pedro). — Formulario médico-quirúrgico español.

Un tomo 8.º de 223 págs. . . Ptas. 5

MARTÍNEZ SIERRA (G.)—El diablo ríe.

Un tomo 8.º de 330 págs. Ptas. 3'50

VALENTÍN TORRAS

Un español prisionero de los alemanes

(21 meses de cautiverio)

Un tomo 8.º

Ptas. 3'50

Librería Española de Antonio López, librero, Rambla del Centro, 20—Correo: Apartado n.º 2, Barcelona

Biblioteca SOPENA

Acaban de aparecer
— los tomos 8 y 9 —

CERVANTES**La Galatea**

Los trabajos de Persiles
y Segismunda

■ ■ ■

En cartóné Ptas. 1'—
En tela » 1'25

MAURA (Antonio). — Estudios jurídicos.

Un tomo 8.º de 142 págs. . Ptas. 2

MENARD (R.) y SAUVAGEOT (C.) — Grecia e Italia (La vida privada de los antiguos).

Un tomo 8.º de 400 págs. . Ptas. 8

MENÉNDEZ Y PELAYO (M.) — Historia de la Poesía castellana en la Edad Media. Tomo III.

Un tomo 8.º M. de 461 págs. Ptas. 12

NOEL (Eugenio). — España la vieja (Castillos en España). Vol. II.

Un tomo 8.º de 129 págs. Ptas. 0'95

— La Epopeya de las capeas. (Castillos en España). Vol. III.

Un tomo 8.º de 60 págs. Ptas. 0'95

— La semana santa en Sevilla.

Un tomo 8.º de 400 págs. Ptas. 3'50

PALINOMIO. — De aspirante a cadete. (5.ª edición).

Un tomo 8.º de 132 págs. . Ptas. 2

PÉREZ DE AYALA (Ramón). — Prometeo. Luz de domingo. La caída de los limones. Novelas poemáticas de la vida española.

Un tomo 8.º de 232 págs. Ptas. 3'50

PÉREZ RUBÍN (Luis). — La literatura del Quijote. Homenaje a Cervantes.

Un tomo 8.º de 302 págs. Ptas. 2'50

PEREYRA (Carlos). — Hernán Cortés y la epopeya de Anáhuac.

Un tomo 8.º de 328 págs., Ptas. 3'50

POVEDA (Julio). — Más fuerte que la voluntad. Drama en tres actos.

Un tomo 8.º de 157 págs. . Ptas. 3

RIVAROLA (Rodolfo). — Universidad so-

E. DIAZ-RETG**¡VERDÚN!**

Diario de las batallas del Mosa

■ ■ ■

Un tomo 8.º

Ptas. 4

Librería Española de Antonio López, librero, Rambla del Centro, 20 — Correo: Apartado n.º 2, Barcelona

- cial. Teoría de la Universidad moderna.
Un tomo 8.º de 215 págs. . Ptas. 2
- SEIGNOBOS (Ch.) — Historia de Roma. (Historia Universal. Tomo II). Traducción de Domingo Vaca.
Un tomo 8.º de 531 págs. . Ptas. 6
- TORRAS (Valentín).— Un español prisionero de los alemanes.
Un tomo 8.º de 240 págs. Ptas. 3'50
- VARGAS VILA.—El minotauro.
Un tomo 8.º de 220 págs. . . Ptas. 4
- VILLAESPESA (Francisco).— Intimidades. Flores de Almendro. Prólogo de Pompeyo Gener. (Obras completas. Vol. I).
Un tomo 8.º de 187 págs. . Ptas. 3
—Luchas. Confidencias.
Un tomo 8.º de 184 págs... Ptas. 3
- VILLAR (Emilio H. del). — Archivo geográfico de la península ibérica.
Un tomo 8.º de 250 págs. Ptas. 10
- WILLY.— Una playa de amor. (Traducción de Luis Ruiz Contreras.)
Un tomo 8.º de 234 págs. . Ptas. 2
—El zorro enamorado. Novela. Versión de Ruiz Contreras.
Un tomo 8.º de 243 págs. . . Ptas. 2
- ZAMACOIS (Eduardo).—Punto negro.
Un tomo 8.º de 300 págs. Ptas. 3'50

Obras catalanas

- GIRONA (Josep M.ª) — Versos d'amor i galanía.
Un volum 8.ª de 69 planes. Ptes. 3
- LÓPEZ-PICÓ (Josep M.)— L' infantament meravellós de Schahrazada. Interpretacions dels poemes de «Les mil i una nits».
Un volum 8.ª de 59 planes. . Ptes. 1
- TORRES ROSELL (Ramón).—Sonatines.
Un volum 8.ª de 60 planes. Ptes. 2

A. ROVIRA i VIRGILI

DICCIONARI Català - Castellà & Castellà - Català
PESSETES 10

Gramàtica elemental de la llengua catalana
PESSETES 3

Novíssima ortografia catalana Vocabulari ortogràfic
PESSETES 2

Librería Española de Antonio López, librero, Rambla del Centro, 20—Correo: Apartado n.º 2, Barcelona